

**2 QUARTOS**

CADA

**VIATJE.**



**2 QUARTOS**

CADA

**VIATJE.**

# LO PONTON.

PERIODICH MES CUHENT QUE UN VITCHO.

Redacció y Administració, Arch del Teatro, 21 y 23.

## Los dos pontons.

Hi ha un ditxo que diu que totes las profesions tornan á entrar á l' Iglesia d' ahont han sortit.

En la naturalesa veyém també ben manifesta aquesta lley fatal. Lo sol que avuy se 'n va á la posta sortirà demà si no es que estiga núvol.

¿Cóm no havia de succehir també en política una lley que 's manifesta en totes parts?

Avuy som l' últim de Setembre. Fa tres anys que en lo nostre port hi havia un ponton, negre com la consciencia dels governs moderats, reumátich com lo rebost en que l' Espanya guardava la seva honra, desarbolat com la nau del Estat, vell com la monarquia, terrible com en Chestre, odiós com los Borbons. A n' ell hi anavan á parar los patriotas. Allí s' hi florien los progressistas. Mes de quatre hi agafavan un dolor per tota la vida. Qui 'n sortia, regularment anava coix com lo poble espanyol. Era un escándol, anclat á n' al port de Barcelona.

Los presos que 'l regavan ab sas llágrimas sospiravan per la llibertat, per aquella llibertat hermosa, verginal y pura, tantas vegadas implorada com vinguda, tantas vegadas vinguda com ultratjada, tantas vegadas ultratjada com fugida.

Pero com hem dit avans, lo sol que avuy se 'n va á la posta, torna á sortir á l' endemà y 'l sol de la llibertat que s' havia post á l' any 56, després de haver fet mes ó menos llum durant un bieni de boira progressista mes ó menos espessa, despuntava feya temps, y en 29 de Setembre banyá ab sa claror las montanyas y ciutats de l' Espanya entera. Ab son calor l' Espanya revisqué.

Quín dia, Dèu meu, quín dia!... Jo recordo que després de haver cremat los quadros de la reina y las barracas dels consums, després d' haverme enrogullat cridant com un boix «¡Abaix los Borbons!» y «¡Viva 'l poble sobe-rà!», després d' haver trencat las coronas de tots los escuts y las lápidas de tots los carrers que recordavan l' existencia anterior de un rey, volguí ferne una de mes, grossa calant foch á n' al ponton.

Encare me 'n recordo. La fusta espetegava, la flama resplandia entre las tenebras de la nit y reflectintse en aquellas ayguas amargantas de la mar, no tant amargantas com las llágrimas dels lliberals que fins llavors s' hi havian barrejat, llansava aquell infern de la tirania una boira de fum al cel, boira de fum que portava embolicats entre sos plechs los sospirs, los gemechs y las afliccions dels patriotas, que durant la seva forcosa estancia en aquel lloch havian llansat, arribant á enter-nir á aquellas fustas malehidas...

Ja no tenim ponton, deya 'l poble de Barcelona; pero tenim progresistas deya jo ab véu baixa, y ho endevinava.

Un any després ja tornavam á tenirne mes decent; pero ponton al cap de vall.

Després de un any d' himne de Riego y de disbarats, després de un any de govern llibe-ral pèls que governavan, d' esclavitut pèls governats, víctimas dels homes de baixa estopa, que haventse vist á dalt del candallero van volerse dir generals y fins demanavan un rey per vestirse la casaca del alabardero, després del pitjor despotisme que pot caure sobre un poble, del despotisme que exerceix l' home que havent menjat tota la seva vida arengada, arriba á alimentarse de cervells de rossinyol, s' estrená un nou ponton, ponton

que varen inaugurar en Lopez y en Millé, dos republicans, junt ab alguns altres que varen ser agafats á la ratera que 's va parar al carre de Ponent de aquesta Ciutat.

Un any just feya que 'l ponton de 'n Chestre s' havia encés y 'l ponton de 'n Gaminde ja s' ostentava bermell com un progressista cremat, llarch com un govern de 'n Prim.

Los republicans hi foren portats com hi eran portats los progressistas en temps de 'n Chestre, y aquells que tant ploravan quan los hi duyan, reyan ab la rialla del mal lladre, quan hi duyan als altres.

Lo sol que havia sortit en vint y nou de Setembre se n' aná á la posta 'l mateix dia del any següent.

La lley de la naturalesa 's complia de una manera ben bárbara. Los progressistas se feyan dignes de 'n Chestre, y com si tinguessin enveja d' un partit que anava mes endavant que ells, buscavan los medis d' esclavizarlo y tancavan als seus homes mes importants dintre del vapor Europa.

Atascat com se trobava 'l carro de la revolució, que ells, ab lo desig de conseguir una menjadora van prestar-se á tirar de molt bon grat, no podian sufrir los crits de «¡arri!» «¡ollá!» «¡joixcay!» que 'ls llansavan los republicans desitjosos de arribar lo mes aviat possible al límit del progrés, al triuño de la llibertat republicana. No podent sufrir aquest crit, ni 'ls xiulets de las xurriacas que sonavan en sas orelles, no pogueren esbrabarse d' altre modo que tirant un raig de còssas.... Sortida digne dels que sense tenir prou forza per fer passar lo carro sense volcar per damunt de las roinas espargidas de un palau real, l' abandonan al mitj del camí, y ab tota la tranquil·litat del animal sense carreter, se 'n

tornan a la estable a ocuparse simplement en moure las barras, fent un bon forat a la rima de grà y de garrofas que tenian preparadas.

Pero no hi fa res; tinguem confiança ab la mateixa lley que 'ns ha fet esclaus dels progressistas, ab la lley de las professons que sempre tornan a entrar a l'iglesia de ahont han sortit.

Avuy fa dos anys que 's va cremar un ponton.

Avuy fa un any que se 'n va estrenar un altre.

De aquí un any potser que també 'l cremem al crit de «República federal.»

Y llavors quan lo fum se 'n puja al cel, portant entre sos plechs las llàgrimas dels republicans, quan la llibertat torni a baixar a través aquella columna de fum, y vinga aquí a la terra a aixugar las llàgrimas dels desgraciats y a rompre las vergonyoses cadenas que 'ns han posat los progresistas, llavors no tindrem necessitat d'aixecarne un altre pera tancarhi als que avuy nos hi tancan a nosaltres, sino que 'ls que de bona fé segueixen al govern per por dels descamisats, perdrán la por al veure que 'ls bons cors no batan sols sota las camisas, sino dintre 'l pit de la gent honrada; y 'ls que avuy nos esclavisan, y 'ls que avuy cantan las esclencias del ponton al só del himne de Riego, fugirán avergonyits de nostra patria, que tant sols ab la república pot salvarse.

Commemorém avuy una fetxa gloriosa; la de la crema de un ponton. Commemoremne també una altre de desventurada: la de estreno de un altre ponton. Y sobre tot no 'ns olvidem de llansar un crit de esperança, un crit al davant del qual ja vindrà un dia que hi podrem afegir lo «Viva» que avuy lo Códich Penal progressista no 'ns permet; lo crit de República democrática federal.

MOSSEN BORRA.

## Ranxo.

Historia del neo.

Quant tè tres anys ja sab dir «Calos».

Quant ne tè deu ja parla de Jesucrist nostre Senyor y del trabuch.

Quant ne tè dotze, va a ajudar missas, se vesteix de escolá; per davant fa la mistat als capellans y per darrera 'ls fa la figuereta; buida cada dia dos ó tres canadellas de vi blanch y fa bolas de cera que se las va a vendre a casa l' adroguer.

Quant té vint anys, sempre voldria que arribés la primavera pera tirarse a la montanya.

Quant ne tè vint y cinch reb ordre de tirarshi, s' hi tira, l' hi donan una pallissa; s' aculleix a indult y fins a l' any que vé.

De vint y cinch a cinquantacinch, reb una pallissa cada any.

A cinquantacinch comensa, a compendre que alló no vé y no obstant encare está suscrist a la Esperansa.

Desde aquesta edat fins y tant que estira la perna, no mes fa que parlar d' aquells temps, rondinar ab la familia y renegar dels temps presents.

—Escolti, senyora Tuyas, escolti. Ja la tenim.

—¿Qué es lo que tenim? La febra groga?

—No parlo d'aixó sino de la febra que reyna entremig dels francesos.

—¿Que potser han entrat a Berlin?

—No, cá. ¿Sab qui hi ha entrat? En Napoleón tot fumantse un cigarret de paper.

—¿Vol dir?

—Miri si vull dir, que no tant sols hi ha entrat ell, sino la seva dona y 'l seu xicot.

—Y donchs qui 's cuydará de la casa que ha quedat abandonada?

—Qui vol que se 'n cuydi; la República.

—Es alguna parenta del Emperador?

—Sí, una parenta de lluny.

Se diu que molts de la Barceloneta que no volen anar a Montalegre, son carlins.

Aixís se comprén la resistencia a anarhi.

Deu nos ne guard de un Casalis!

En qué se sembla un pinxo a un general.

—En que porta faixa.

¿Qué ha passat a la Barceloneta ab lo metje Vidal?... Miréu que 'n corran de molt crespas.

¿Qui l' hi havia donat las joyas a aquella noya de la Barceloneta que va anar a trobar la autoritat? Miréu que 's parla de un metje de aquell barri.

¿Quin dia será que 's puguin dir las cosas descarnadas?... Vaji, Sr. Julje, vaji a la Barceloneta, escolti certas conversas, lligui caps y sobre tot lligui a n' als metjes que mes s' estimin visitar a las fillas que a las mares, encare que las mares estigan malaltas.

## Diuhén que no anem bé.

Tenim autoritats que son valentas  
Quant no corra perill la seva vida,  
No s' espantan si 'n tiran de calentas,  
Si hi ha febre, segura es la fujida;  
Tenim uns militars de molta trassa  
En portar lo vestit sense una brossa,  
Lo mes valent no guanyará una plassa,  
Pero 'l que menos guanyará una mossá;  
Tenim uns empleats de molta panxa  
Que a l' oficina passen una estona,  
Cómodos com ells sols, van a l' ensanxa  
Avuy que hi ha la febre a Barcelona;  
Tenim uns capellans de tanta manya  
Que ab lo trabuch al coll diuhén la missa,  
Y fujen ben correnss per la montanya  
Despres que 'ls han donat una pallissa;  
Tenim drets proclamats a lo Sagasta,  
Agents de policia pel carré,  
Y uns quants descamisats de mala pasta  
Diuhén que no anem bé.

Afora autoritats, a fora sabres,  
Empleyem empleats en plantar abres.

Que puguin bons fruits fé.  
Que Sagasta s' en vaji, antes d' un hora,  
Voltat de polissons;—quant serán fora  
Veyam si anirem bé.

## Mes ranxo.

L' Izquierdo diu que es Capitá general de Castella la nova per dret revolucionari.

Per ser tant petit tè molt talent lo general Izquierdo. Si a la edat de dos anys, perque ell va neixe en 29 de Setembre, ja té unas ideas tan avansadas que arriba a reconeixe 'l dret revolucionari ¿qué farà 'l general Izquierdo quan siga arribada l' hora de desmamarlo?

Cuydado que la dida del noy es la revolució.

¿Qué vá que cada dia posa la bota de muntar a n' al balcó, esperant que pasi 'l rey que l' hi porti turróns mes fins que 'ls revolucionaris que are menja, perque no té res mes...?

Vaja, D. Joan, no siga gat, fassil anar a estudi, que es llástima que 's perdin uns talentassos tan naturals com los del noy Izquierdo.

—En qué se sembla 'l rey que ha de venir a un municipal de caball?

—En que porta casco.

Lo general Gaminde ja té soldats, armas, municions, caballs, canons, dret de fer lo que li donga la real gana y fins un campament a dalt del Tibi-Dabo.

Ja no més l' hi faltan enemichs per guanyar l' altre entorxat.

Tinch un amich. Escolteulo y 'l coneixereu:

—Jo soch republicá; pero res me sab mes greu sino que deixi de parlar-se de candidats al trono espanyol...

—Y aixó ¿perquè?

—Qué 't diré noy. Me sembla que may podré divertir-me tant com lo dia que varem treure a la reina. Alló de cremar retratos y de trencar coronas y de.... vaja que lo de Mèjich... si 's pogués fer a Espanya... ¿qué te 'n sembla?...

—Home, jo crech que es la millor medicina per curarnos radicalment de aquesta malaltia....

—Sí, noy si; es una especie de homeopatia; una toma de globulillos y tot está curat.

No podém sortirnos de sustos. Encare no estém curats del que 'ns va dar la candidatura Hohenzollern, que ja 's paria de posar un rey de dabó; nada menos que 'l princeph Frederich Carlos, nebot del rey Guillem de Prussia.

Ab aquesta combinació 's logra fer contents a n' en Pitarra y a n' als carlins; al primer perque 'l seu padri, per mes que s' obstini en anomenarse Serafi, l' hi va posar Frederich com al nou rey; als altres perque si no poden tenir un Carlos VII, tindrán un Carlos hulano, sentat al trono de San Fernando.

Vindrà a n' aquí ab aquell casco,  
y al se aquí, sens mes ni mes  
se plantará 'l calanyès,  
ó be se 'n portará un xasco  
que valdrá tots los dinés.

En Mazzini ha fugit de Gaeta, En Garibaldi de Caprera y la Infalibilitat de Roma.

En cambi la república ha arribat a França.

Velsiaquí tres fugidas y una arribada que s' assemblan molt.

S' anuncia per l' any que vè una esposició retrospectiva de tronos, cetros y coronas, que tindrà lloch en los Estats Units d' Europa. En ella hi figurarán l' àliga imperial de França, lo bigoti de Víctor Manuel, la infalibilitat de Pio IX, la rosa de Isabel II y la espasa de Lluís de Portugal; tot aixó serà de mes á mes del atributs reals de tots aquests individus, que està coleccionant ab molt lloable constancia donia República democrática federal.

Diuen que si s' pot trovar també hi figurarán lo valor de Napoleón III y las calsas del home d' Isabel de Borbon.

# DIALECHS QUE SE SENTAN AQUESTS DIAS

—¡Noy, tot l' exèrcit diu que 'l treuran de Barcelona.

—No ho crech.

—¿Perqué?

—Perque ahí 'm va dir un conegut que tinch cipayo que no 's movian.

—¡Ximple! ¿'ls cipayos son exèrcit?

—¿Donchs qué son?

—Una gent que no fan res y 'ls donan sis rals cada dia.

—No sè pas ahont anirém á parar.

—Ja 'u pot dir.

—Figuris que tothom es fora, que de regidors ne quedan ben poch, que fins lo general ha fugit.

—No 's havia vist may.

—Bè es pitjor que segons m' ha dit la senyora Eulària, aquella que s' està sobre de casa...

—Si ja sé; aquella que sempre va ab llasos....

—Aquella mateixa, donchs sí, senyora Madrona, diu qu' aquest mal qu' anomenan, tant estrany, es una mentida.

—Vol dir, senyora Pepa?

—Diu que no hi ha res; y sap lo manyà d' aquest mateix cantó, que ab duas horas va ser mort, y que tothom deya qu' era d' aixó?

—Sí.

—Sap de qué va morir?

—Oh! deyan...

—Deyan, deyan... no senyora, no, va morir, pobre home, de la medicina que li van donar.

—¿De la medicina?

—Sí senyora; quant ja era mort agafó la medicina, en tiro á terra unas quantas gotas y las rajolas fumavan.

—¿Digui donchs que va morir.....?

—Cremat, senyora Madrona, cremat mes que 'l general quan lo Ponton l' ataca.

—Hi ha molta miseria.

—¡Tens rabó que n' hi ha!

—Pero de segur que no t' has parat en duas cosas que ho donan molt á coneixeho.

—Si no t' esplicas...

—Mira á terra, y mira las cantonadas.

—Ja miro.

—¿Y qué véus?

—¿Res?

—Donchs tú mateix t' has contestat.

—Esplicat...

—A las cantonadas no hi ha cap paper y á terra no hi ha cap punta de cigarro.

—Es veritat.

—Com son molts que no tenen res que fer, s' entretenen arrencant papers y cullint bu-rillas.

—¿Has llegit lo Brusi? ¡Que satírich!

—No me 'n parlis, ni 'l Ponton.

—Hasta surt alló dels «covachuelistas» y qué sé jo.

—Quatre peixos m' hi jugo, que es redacció nova, que la tropa antiga es á respirar aires mes sans.

—Ja pot ser.

—¡Vaya si pot ser! A qué va que l' importador dels *cuévanos* se dona pena de que un diari de tant enteniment digui aquellas cosas...?

—N' hi ha que diuen que un andalus vol contractar á aquella redacció, per fer un periódich á la terra de Maria Zantizima.

—No sé 'l govern com se mira aixó.

—¿Qué vol dir?

—Que 'n treyem de pagar la guardia civil?

—¡Ay, ay! ¿Perqué?

—Agafi el diari; tingui, lleguixi aquí. ¿Véu? Registro civil.

—Si senyor, ¿y qué?

—No veu que diu «Sospechosos» ¿donchs perquè no 'ls agafan?

—Tantas midas que prenan pera la salubritat pública, segons dibuen, y al entrar á Gracia 's conserva un criadero de tossinos, capás d' empudagá 'l puesto mes sá.

—Y tantas vegadas com se n' ha queixat la premsa, y 'l mateix que ho digués á la paret.

—Res, com qu' ells no ho senten.

—Oh! jo aviat ho arreglaria y tothom se n' alegraria.

—¿Cóm ho farias?

Als que ho poden remediar y fan l' orni, per compte de passar la nit á can Gomis ó al Desert los faria dormir allá al mig dels animals y la brutissia.

—¡Manel! ¡noy!

—¿Qué vol pare?

—Aixó dels morts que porta cada dia el Brusi ¿que vol dir?

—¿Qué?

—Aixo «enfermedades comunes. ¿Qué vol dir?

—No 'u sé.

—¿No 'u saps? ¿De qué 't serveix anar á Estudi? Demá 't trech y 't poso per aprenent.

—Ja 'u sé el qué vol dir.

—Veyam.

—Vol dir morts que fan pudó.

—Ah, be, vamos, com qui diu morts de necesaria.

—Los negres que moran del *te y rodas*, se tornan blanchs.

—Ca.

—¡No veus que 'ls emblanquinan...!

—Tinch una por que la gossa no m' agafi 'l mal.

—¿Perqué?

—Home jo 't diré. Es una epidemia de color, y tot lo qu' te nom de color l' agafa.

—Ja pot ser, porque á Barcelona va comensar pel carrer Vermell.

—Per aixó mateix, y com que la mèva gossa se diu *Blanca*.

# ENCARE MES D' AQUELLAS FRASES.

¡M' aguanto!

Bazaine.

L' assessí es lo ser mes cobart, ¡prussians, sou uns cobarts!

Duch de Fite-James.

Un exèrcit francés pot desapareixe, mes la França, ¡may! y ella s' encarregarà de venjarlo.

M. Mathieu, defensor del fort de Bitché.

¡Al combat francesos! ¡No anem á morir, no; ¡anem á véncel!

Felix Pyat.

Lo vent de la bandera francesa, llansará lluny als invasors de la patria.

Cremieux.

Avants cassava panteras; ara exterminant prussians, cassó 'ls mascles.

Boubonnel.

Crememho tot, si guanyan ells, las cendras 'ls dirán ahont era França.

Gambetta.

M' admira mes ara Estrasburg ab sas runas, que avans ab totas sas maravellas.

T. Gautier.

Obrers francesos, avants de trevallar netejéu lo taller.

J. Simon.

En lo espiritual que fassi lo que vulgui; nosaltres lo temporal.

G. Lanza.

Fora estrangers de Roma! Una capital italiana deu ser guardada per italians.

Sella.

Ara se 'n pot dir Italia.

Peruzzi.

Veig que Prussia s' hi embolica; 'l paper que m' ha fet representar en Víctor Manuel no es gaire lluhit.

M. Senard.

Fem alguna cosa pera que lo Santa Sede 's cregui que Prussia s' interessa per ella.

M. d' Arnim.

Defensar al Papa es defensar la teca que 'ns fuig de la boca. ¡Defensems!

M. Kanzler.

No hi ha remey; haurém de tocar pipa de Roma.

Coronel de la Charrette.

Aixeco bandera. ¡Republicans espanyols, ajudem la França, y demá, lliures sos fills, serán los primers en trencar nostres grillons.

Orense.

Donem l' exemple. Jo 'l primer. Ajudar la França es ajudar la llibertat.

Anton Orense (fill.)

Jo m' entench y ballo sol. Si demà venen los altres, m' aguanto y ¡Viva la Pepa! Sagasta.

Capassos son los barcelonins d' haver falsificat la febra groga.

Sanchez Ruano.

Ab lo mateix dret que en Prim se va posar ell mateix l' ultim galó, jo so capitá general de Madrid.

General Izquierdo.

L' Izquierdo diu vritat, ab ell y en Dulce nos comprometerem per en Montpensier.

Córdova.

Aném á picar toros al altre mon.

Joseph Trigo.

Lo desert de Sarriá es mes higiènic que Barcelona.

Corcuera.

Lo tifus icterodes no es contagiós, ni incurable. 'Ls metxes de Barcelona no saben lo que 's pescan, y no mes alarman.

Joseph Rafols de Gilekens.

Se posa un cedás ben espés davant de tots los forats de las clavegueras, los microscòpics animalets no poden passar y queda la Ciutat lliure del mal.

D. Calvet.

Qui vulgui medicinas que se 'n fassi. Per mi tots hi están bons.

Pasqual.

¡Fugim! Dels que fujen alguns n' escapan.

Cabot.

No; lo qu' es en fer llansar fruyta en Gallart no m' ha de passar davant...

Candalia.

(Se continuarà.)

## Mes ranxo per variar.

Mirin si son bons los drets individuals!

Afigúrintse que passo per qualsevol carré, que veig una casa bonica y me 'n agrado, pujo á dalt, demano al Sr. ó la Sra. y 'ls hi dich que he resolt establirme en la seva casa.

Ells cridan, s' esvalotan... pero jo demano un notari, faig inventariar tot lo que hi ha á la casa, despideixo ab molts modos á 'n alsamos, y ja estich en posesió de lo que tan desitjava.

Ja veuhen, sense drets individuals, aixó hauria estat un somni, ara es cosa de realitzar-se ab mitja hòreta.

Aixó si, no s' afigurin que aquets drets individuals puga disfrutars los qualsevol individu; ha de ser un individu que puga ferho, un que puga manarho.

Han vist quin efecte que fan las dugas garitas de la diputació? Hi estant magníficament. Se 'ns ha dit que la idea era del mateix que ha fet plantar estacas á la Universitat.

Diuhem que als que orinin en aquestas garitas los hi farán pagar la multa.

Saben lo que ha dit lo Rey Guillem al ferli proposicions de pau per lo govern de França? Donchs ha respost que ell no reconeix altre govern que pogués tractar per la pau que 'l govern del Emperador ó 'l de la regencia.

Lo Sr. Guillem dona á coneixe que lo que ell vol no li pot concedir ningú mes que l' Emperador.

Ja 'u veuhen, fins barallantse y tot los reys no volen entendres mes qu' ells ab ells; y no es pas perque no estimin y coneguin lo que á sos pobles los hi convé, si no perque 'ls pobles no estiman ni coneixen lo que convé á n' als reys.

Diuhem que Victor Manuel s' ha fet amo de Roma y que 'l Papa ha caigut presoner. Velliqui qu' ara ab la corona de Italia sobre la tiara, aquesta tindrà quatre coronas. No falta si no que 'n Mazzini li encasqueti lo gorro frigi per que la tiara se converteixi en lo monument que caracterisi al sigle XIX.

¿Saben que temps enrera van fer infalible á n' al Papa? Donchs ara l' han fet presoner.

Y veuhen los bisbes, ni han tingut sisquera l' abnegació de fer una barricada de mitras per defensarlo.

Los que son fora Barcelona per canguelis. y han marxat abandonant los seus interesos, no tenen de temer res, patrullejant los carrers los benemérits cassadors de Barcelona, coneguts vulgarment (com diria 'l Brusi) pel batalló del tomàtech.

¡Vaja, son molts ganas de passejar lo fusell y mes encare de pintárselas de soldats.

—Me 'n vaig al llit.

—¿Que no 't trovas bè?

—Tinch molt mal de cap.

La familia alarmada va á buscar el metje, despres de corre molt y pagar encara mes, logran qu' un practicant los fassi 'l favor d' anarhi. Arriba á la casa, dona una llambregada á l' arcoba per una escletxa que la porta bada, y diu ab la profética veu de la ciencia.

—Poder no hi serán á temps.

—¿Qué vol dir que t' és mal?

—Y que ja está en lo segon período.

—Qu' enrahona, diu encorporantse 'l malalt, si son tercianas, y ara que la sessió m' ha passat, estich mes bo que vosté...

Lo metje qui sap ahont para.

Si 'l governador no admet los serveys del verdader ajuntament de Barcelona, nosaltres demaném qu' antes que 'l actual, preferim qu' esculleixi 'l número de cipayos necessaris pera formarho.

A perdre no hi perdriam res, perque si se 'ns diu que no servirian, contestarém que 'ls d' ara tampoch serveixen, y qu' entre 'ls dos hi ha la ventatje que 'ls cipayos s' aguantarian forts á Barcelona.

Es qüestió de pensarshi.

Nos han dit que part de la redacció del Brusi es fora, y que per aixó no mes surt per la tarde, encara que cobrant lo mateix d' avents.

Nos sembla que 'ls punts ahont son los redactors los endevinem.

En Brusi (l' amo) á Suez.

En Mañé y Flaquer (director) á Malinas.

En Mola y Martinez (estratégich) al teatro de la guerra dels carlistas.

En Cornet y Mas (gacetiller) á S. Llorens dels Morunys.

Y 'ls altres á recorre e

## Telegramas.

MADRID.

S' está construhint un caseo de municipal de cavall per coronar al rey hulano, que ha de venir á Espanya.

Un mestre d' alemany, desde ahí dona lliçons d' aquella llengua á n' al govern, perque quan vinga 'l nou rey, lo puguin acompanyar als toros.

A n' al rey alemany l' ha precedit la vinda de Offenbach, mestre de música bufo, autor del Barba blau y de la Gran Duquesa de Gerolstein.

Se diu que 's formarà un ministeri bufo presidit per l' Arderius. Se conservarà á n' en Sagasta la cartera de la Gobernació.

PARIS.

Lo govern provisional ha destinat lo Mont-Valerien per presó de 'n Bismark si 'l pot arreplegar.

La República segueix sense novedat en sa important salut. Té dintre de Paris 300.000 homes que 's deixarán matar en sa defensa; tots ells están enamorats de una senyora tant guapa.

Lo govern provisional té molta por del manifest de Napoleon que diu que declararà als republicans enemichs de la corona. Si vejesin com tremola!

BERLIN.

Aquí ja comensan á estar cansats de tants llores.

Si aixó dura 'l poble farà estufat ab en Bismark, lo rey Guillem, lo general Moltke y tota la claca. Oh y que será un estofat que s' hi podrà sucra pá de munició!

SANT PETERSBURG.

Avuy ha dit lo czar: «L' ós de la Siberia ja esmola las dents. Si l' ós de la Pussia se menja l' Alsacia y la Lorena, l' ós de la Siberia 's menjará la Pomerania. Provincia per provincia; qua per qua.»

ROMA.

Lo general Cadorna l' ha menjat l' esperit sant ab arrós.

Lo papa ha manat fer rogativas perque l' hi donga una indigestió.

TORRE DE 'N GOMIS.

Lo general Gaminde segueix sense novedat en sa importantíssima salut.

La mare de 'n Prim avuy ha fet dissapte.

LA SABINOSA.

S' espera l' arribada de 'n Mañé y Flaqué y de 'n Brusi.

Los empleats d' aquest establiment ja han comprat las porras per ferne un escarment. Se diu que las costellas anirán barato.

## Diversions públicas.

TEATRO REAL.—Segueixen los ensaigs de la nova candidatura bufa. Lo dia que s' estreni hi haurá sarsuela.

TEATRO REPUBLICA.—Gran funció per avuy. Primer. Sinfonia titulada: «L' esperança.» Segon. Estreno del drama sentimental en dos actes, titolat: «Lo 29 de Setembre.» Tercer. La comedia en un acte, titulada: «Aviat matarém porch.» Quart. Jochs de mans en que s' escamotejará la monarquia. Quint y últim. Ball pantomímich titolat: «Los hulanos,» en que tan se distingeix la guardia móvil que 'ls fa fugir.